

NGUYỄN VIỆN

chết không nhắm mắt

Sau một tiếng nấc nghẹn, tôi chết. Không kịp sợ hãi. Lẽ ra, tôi cần chuẩn bị cho chuyện này bằng những sám hối và việc làm từ thiện như tất cả bọn ác đang làm để lương tâm thanh thản, nhưng tôi tự cho rằng mình chẳng có lý do gì để chuộc lỗi, cũng như trách nhiệm với những bất hạnh của người khác. Tuy một đôi khi tôi vẫn nói với chúa của mình, con không chịu nổi sự bất công và nếu có thể được con xin gánh mọi đau thương của nhân loại. Quả thật cũng chẳng có gì đáng sợ hãi. Giống như sự buông xả, mọi thứ trong cơ thể tôi từ từ lịm xuống và tắt hẳn. Tôi thoát ra và nhìn lại cái xác xa lạ. Đây là tôi hay chỗ tôi trú ngụ thật không có nghĩa gì. Dẫu sao tôi vẫn phải ngồi chờ cho xong việc hậu sự. Người đàn bà thỉnh thoảng mua đồ ăn cho tôi giờ này chắc còn ngủ. Mới hai giờ sáng. Trên máy vi tính những chiếc vòng tròn chạy qua chạy lại giấu trong nó những giọng chữ rất vu vơ "cái chết là cách vượt qua giới hạn của thời gian". Tôi đã linh cảm thấy cái chết của mình nơi những giọng chữ ấy và cùng lúc từ đáy vực lòng tôi dâng lên ngọn triều ham muốn tắc nghẽn trong cổ họng. Bất định và nôn nóng. Một tay còn cầm chặt con chuột, một tay thõng xuống đất và đầu thì gục trên bàn phím, trông tôi thảm hại như một gã say xỉn bỏ quên những thanh âm ở một cõi khác. Tôi bước tới cửa sổ và nhìn ra ngoài. Trời vẫn tối. Tôi nghe gió thổi qua người và cảm thấy sự trống không của mình. Rồi tôi sẽ phải làm gì với cái trống không ấy? Một nỗi buồn bã chưa từng thấy tràn ngập tôi. Liệu tôi và cái mệnh mong trống không ngoài kia có hòa nhập vào nhau hay tôi vẫn chỉ là tôi bé mọn với cái ý thức trống không quanh quẩn? Ở đâu đó dấy lên tiếng lao xao, nhưng tôi không cảm thấy mình được chờ đợi. Rồi tôi nghe thấy xa vời gọi tên mình. Sau đó im lặng kín đặc. Một cơn rung nhẹ của không gian thoảng qua. Tôi không muốn nghe ngóng gì ngoài chính tôi. Cái xác bất động, tôi nhìn thấy nó ngoài mình không như tấm gương soi với một chút ngờ vực về sự tồn hữu. Một cái tôi toàn thể thực sự ở đâu chợt trở nên bí ẩn. Rõ ràng là cái chết không giải đáp điều gì ngoài một khả thể mơ hồ trong thời gian. Một vài con muỗi đậu trên mặt cái xác rồi vội vàng bay đi để lại tiếng đập cánh dập dồn trên linh hồn tôi. Tiếng cựa mình của đôi trai gái trong căn nhà bên cạnh. Có lẽ sắp tới giờ gã trai đuổi cô gái về. Thỉnh thoảng gã vẫn mang gái về nhà và tổng ra khỏi cửa trước khi trời sáng. Tôi đã nhìn thấy mặt cô gái đêm qua với một vết bớt trên má trái, dáng đi lúi lũi trốn ánh đèn, lúc ấy tôi cũng đang đứng ở cửa sổ. Cô ta nhìn nghiêng về phía tôi, đôi mắt tinh nghịch gieo một hên hò. Tôi nghe thấy tiếng cầu nhàu của cô gái, cho em thêm đi anh, tiếng gã trai nạt nộ, biến đi, sau đó là tiếng cánh cửa mở rất nhẹ, cô gái lách ra. Đến trước cửa sổ phòng tôi, cô gái đứng lại. Tôi ngửi thấy mùi da thịt của cô ta. Tôi cũng nhìn thấy cái xác của mình trong mắt cô ta. Hình như cô ta muốn gọi tôi. Nhưng sau đó bất ngờ cô ta bỏ chạy. Tiếng chó sủa rộ lên một lúc rồi từ từ im bật. Xóm vắng tanh. Ánh đèn vàng trên cây cột điện đầu ngõ quanh hắt đổ một bóng cây trông giống như con bò nằm ngủ giữa đường. Tôi thật sự cảm thấy khó rời bỏ cái xác mình. Cô gái bảo ngày nào em cũng coi phim sex. Một mình. Thoải mái. Buông thả. Tự mơn trớn. Không coi không ngủ được. Có anh, khỏi phải xem phim. Tôi lật úp cô gái vỗ mạnh vào mông. Đồ đĩ thối. Cô gái cười sặc sụa. Đàn ông chơi đi gọi là gì? Và cô chồng mông lên. Dường như tôi đã quên rất nhiều điều. Thế giới cùn mòn từ trong cảm giác. Sự cừu vọt của thơ ngây trên làn da đòi hỏi chỉ là điềm bắt tường về cơn có tồn vong. Cô gái mang vết bớt trên má bị bắt sau ba ngày nhìn thấy tôi chết. Anh cho em làm vợ bé được không. Chuyện nhỏ. Hãy mang em đi. Anh không có nơi để đến. Em không cần gì ngoài tình yêu của anh. Điều ấy anh lại không có. Sự phiến lụy là một cảm giác bất an. Tôi đứng dậy kéo dây kéo quần và thoát ra khỏi sự bức xúc tình dục. Cô diễn viên đã chia mắt của tôi căn nhà do ông cố tổ để lại sau lần ly dị thứ nhất. Tôi không chịu nổi đàn bà lấm mồm và hay kể công đành bỏ của chạy lấy người. Đến lần ly dị thứ hai, tôi mất hết

tiền của trong ngân hàng bởi một mụ vợ ghen tương độc đoán và trở thành kẻ vô sản chuyên chính cũng chỉ vì không muốn phải giải thích các hành động của mình. Tự do là cái giá treo cổ. Cứ phải định nghĩa các khái niệm là một tình trạng bất ổn của các giá trị. Tôi chui vào cái ổ chuột và rúc rích trên máy tính truy đuổi ngữ nghĩa của cuộc sống trên các bao mì gói, cà phê ba trong một và cuộn giấy vệ sinh. Cao trào của nghệ thuật thư pháp tôi dán trên bốn cầu đại tự *hưng*. Trên trần nhà trung tự *tự*. Và trước cửa tiểu tự *tùy*. Thập phương gái dĩ hời: Thầy bán chữ ăn tiền à? Thừa quý tòa, em không biết. Cô vợ diễn viên bảo: Cứ tới giờ em muốn ngủ thì anh thức. Mà mẹ cái nghệ thuật. Bị cáo có tự bào chữa không? Thừa quý tòa, em điếc. Mụ vợ hai nói: Em căm thù những nhân vật nữ của anh. Bị cáo có muốn nói lời sau cùng không? Thừa quý tòa, cho phép em đi toa lét. Trời sáng dần. Những hạt bụi đã bắt đầu bốc lên từ những bước chân cuốc xuống lòng đường. Một sự lặp lại nhàm chán trong các động tác của con người. Những người phải đi kiểm ăn sớm thường có dáng vẻ lằm lũi. Họ sống như trả nợ. Tôi vẫn thích những tình mơ đầu ngày với cốc cà phê nóng. Cô gái bán vé số dong dỏng mình dây xà vào bàn uống ké một miếng trà. Trúng số anh mua nhà cho em ở. Ngủ với anh không? Những niềm vui nhỏ lấp lánh trong mắt. Người đàn bà quí xuống nói ông cho tôi xin mười ngàn, con thì nằm nhà thương. Con bà vì sao phải nằm nhà thương? Dạ, nó động kinh vì thất tình. Thế thì con bà là một động vật quí hiếm, cần phải đưa vào sách đỏ. Xin giúp bà hai mươi nghìn cho cậu ấy uống sữa góp phần bảo vệ tài nguyên thiên nhiên. Cầm tiền xong người đàn bà đứng dậy tung tăng bước đi và hôn tờ giấy bạc. Bà lão bán cà phê bảo ông bị nó lừa rồi. Sao bà không cho tôi biết trước? Chuyện làm ăn của người ta làm sao tôi nói được. Bị cáo vẫn bảo lưu lập trường của mình? Thừa, vâng. Trần gian đôi khi xảo trá, người muốn ở lại để thương vay khóc mướn cái trinh bạch của lỗ rốn. Chợ chữ xô bồ các nhà văn nhà báo với các món hàng giả. Chỉ có bia rượu là thật. Anh là nguồn sáng tạo của em. Ôi giờ, chữ nghĩa là của thánh hiền. Chớ phạm thượng. Ông cứ viết những chuyện tình hoa lệ, tôi in cho, đựng tới các đáng bậc bề trên làm gì cho rách việc. Ừ thì tôi chỉ viết từ dưới lưng quần. Hưng phấn hơn thì tới cái xú chiêng. Cái lưới uốn éo để dành cho ngoại trưởng nước Mỹ. Một vài người nhìn qua cửa sổ vào phòng tôi. Chẳng có gì lạ, tôi vẫn ngủ quên ngay trên bàn máy vi tính. Sau này, họ kể lại lúc ấy chúng tôi còn nghe tiếng ông ấy ngáy. Nhảm rồi các bác ạ. Chữ nghĩa nó ngáy đấy. Tôi đã chết từ khuya. Những con ruồi bay đến từ rổ xôi của bà Năm đầu ngõ, quá cảnh trên bãi cỏ nhà ông Tư rồi đậu trên mặt tôi. Lộ trình hòa bình của muôn loài xem ra đơn giản. Tôi thật sự không cảm thấy cần thiết phải xua đuổi chúng. Thế mà anh đã xua đuổi em. Nhưng em là ai? Tại sao lại ngất mặt? Bị cáo là kẻ phản bội. Thừa quý tòa, phản bội là chân lý của sự sáng tạo. Bị cáo không được cãi. Một đàn kiến lũ lượt chui từ trong lỗ tai tôi ra bò xuống bàn. Giống như một đội hùng binh, chúng di chuyển theo bức tường lên trần nhà và mang theo những mảnh óc nhỏ trắng ngà. Tôi không nghĩ là bọn kiến đã tấn công tôi nhanh thế mà thực ra đầu tôi đã là một tổ kiến từ khi tôi nằm ngủ một mình. Chúng tạo ra những ảo giác về các thiên thể và một trật tự hủy diệt kỳ bí. Những thiên thể bị hút về một phía và nổ tung khi chạm vào một giới hạn không xác định được. Về đẹp điểm lệ nhất của vũ trụ ấy quay cuồng trong đầu tôi xóa mờ mọi âu lo khác. Những người xung quanh nhìn tôi với con mắt xa lạ. Không thể hội nhập cái tổ kiến trong đầu tôi với các bộ não thông thái của những kẻ theo thời. Tôi chỉ tìm được sự an ủi nơi tấm ảnh người mẹ đã mất phần mỗi khi thấp hương. Và cố thủ mình trên những dòng chữ. Bị cáo có quyền chọn lựa người giám hộ. Thừa quý tòa, bản mệnh tôi chỉ là một giấc mơ. Giấc mơ cũng cần quản lý, nghe chưa? Tiếng còi tàu rúc vào lòng thành phố làm tan đám sương mù trước sân. Hai cô công nhân phòng bên cạnh đã thức giấc. Tôi nghe tiếng nước sôi trong toa lét. Một cô nữ đồng qua tao mơ thấy bố già chui vào phòng mình. Cô kia hỏi lão có làm gì mày không. Lão chỉ vẩy tay với tao sau đó lão xấn tới ôm mày. Ôi mẹ ơi... sướng. Con khỉ, thế mà tao vẫn nghĩ lão nhằm tao. Tao cho rằng lão nhằm cả hai. Nếu tao với mày lỡ cùng yêu một thằng thì sao nhỉ? Thì một trong hai đứa phải chết. Tại sao lại không nhường nhau? Chuyện này không nhường được. Mày có yêu ai thì phải công bố kéo toi mạng. Tao công bố nhé. Nói đi. Tao yêu bố già. Tiếng cười của họ giống như tiếng bát đĩa vỡ. Thực sự tôi không hề nhằm đến bất cứ cô nào, ngoài việc nhìn ngắm ngực họ như cái thói dâm đảng thông thường của giống đực. Tôi cũng thích nhìn họ trong bộ váy suông khi ngày tàn với dáng vẻ thư thả. Lúc đi ngang phòng tôi, cô gái đã tuyên bố yêu tôi chỗ mồm vào nói bố cứ mơ đi nhé. Ừ thì tôi tiếp tục mơ. Tôi sẽ quán cả hai cô vào giường và đánh đòn vì tội không mang tôi về mà phụng dưỡng cơn thèm khát ôm ấp vuốt ve mơn mĩ của mình. Vài cụ ông cụ bà cầm gậy đi tập dưỡng sinh. Ông bạn già bảy mươi của tôi cũng siêng năng thể dục đêm ngày. Mỗi sáng ông đánh mấy ván bóng bàn độ ăn sáng. Trưa đi nhậu với bằng hữu. Chiều tập hít đất với một cô bạn trẻ. Ông bảo điều độ sinh lý là bí quyết của trường thọ. Đừng để cái gì lấn cấn trong lòng. Hãy coi đàn bà như phương tiện và xóa bỏ mình trong âm ty của họ. Chẳng có gì quan trọng. Ông ấy vừa đi ngang qua chỗ tôi mà không nhìn vào. Sự vội vã của ông quả thật đáng e ngại, tôi đã thấy trước cái bóng của ông trong thế giới mơ hồ này, thấy chỗ sau cùng ông sẽ dừng lại vĩnh viễn trước xe bán bánh mì, thấy cái ô tô từ xa đang lao tới và thấy cái giao điểm giữa không gian và thời gian của một cái chết. Sao anh lạnh nhạt hờ hững với em thế, cô vợ diễn viên trách móc. Em cứ tự vẫn xem. Anh cũng phải tự hỏi tại sao em bài bạc chứ. Đấy chưa phải là vấn đề. Tất cả mọi thứ em lo cho anh thì sao. Anh bạc bẽo.

Anh là đồ đều. Anh là thằng hèn. Tôi-bạc-béo-đồ-đều-thằng-hèn mới ngồi đây cãi nhau với cô. Và-tôi-đập-vỡ-mồm-em-bây-giờ. Cái thằng không hèn thì sao, anh cũng mang đi à? Mẹ vợ hai hỏi. Những nụ hôn không bao giờ có thật. Anh là thằng sở khanh. Cái bụi nhùi rối rắm chà lên mặt tôi. Mùi cống rãnh làm trĩu lông lỗ mũi, tôi hít thở bụi và màng nhện. Thế giới được đặt tên là hồng phượng, diễm nga, cẩm hường, ngọc lệ...và lộng lẫy sì líp đồ. Anh làm thơ à? Không làm thơ thì đời chỉ là cái mồm chó. Đừng cay cú anh giai ạ. Chúa sẽ đưa anh lên núi cao và cho anh nhìn xuống. Thế gian này thuộc về anh nếu anh biết ao ước nó. Nhưng nếu anh biết từ chối nó thì nó sẽ phục vụ anh. Và khi anh từ chối chính mình thì anh là sự tối thượng. Thấy không, chúa lúc nào cũng ở bên anh. Juda là mẫu mực của hiện thực. Tôi tự xoay vòng ba trăm sáu mươi lăm lần một ngày để văng mình thoát tục. *Kẻ lang bạt không gốc tích đến làng Sỏi xin làm thằng mỗ ăn chén cơm thừa dưới chân thành hoàng. Thằng mỗ biết kéo nhị được lão quân cho vào phường bát âm. Tiếng đàn của hắn ai oán làm đứt ruột gan nhiều cô gái. Hắn chọn cô gái con nhà khá giả nhất xin cưới làm vợ. Để được một thằng con trai thì bà vợ chết. Thằng con trai lớn lên làm nghề mộc. Lấy vợ là một cô gái làng bên bán hàng xén. Cô hàng xén để thằng con trai xong rồi cũng chết. Thằng con trai này lớn khôn đi buôn gỗ. Lấy vợ là một cô gái bán bánh đúc ở chợ Đình. Cô bán bánh đúc cũng để xong thằng con trai thì chết. Thằng con trai nghe kể chuyện dòng tộc không muốn gây phiền lụy cho người khác bèn nhất quyết đi tu. Lên chùa nhưng lòng trần không dứt, lén phéng với một bà vải để ra một ông sư con. Bà vải cũng không thoát khỏi cái nghiệt ngã của dòng máu độc đình gieo vào trong lòng bà, bà chết ngay sau khi thằng con cất tiếng khóc chào đời. Ông sư con được gửi gắm cho bà vợ nhỏ của lão phú hào hiếm muộn. Lớn lên trong cảnh giàu sang, gã đàn đấm ăn chơi nhưng không một cô gái nào đón nhận được cái tinh túy của dòng dõi nhà gã. Chỉ đến khi gã thực sự đắm đuối cô thợ dệt lụa và xin cưới cô ta làm vợ thì cái tông huyết oan khiến kia mới đậu lại. Cô thợ dệt lụa sinh hạ thằng con trai xong cũng đành phải từ giả cõi đời khi tròn phận sự.* Anh không muốn bị trói buộc. Mỗi lần gặp nhau là một cơn mơ. Em thích thế không? Cô gái tuổi đậu bảo anh không muốn giữ em sao? Tôi nói đây mới là cách giữ bền chặt nhất. Thầy bói bảo sau này em sẽ bị điên. Em là thần hộ mạng của anh. Thần thì có thể bị điên không? Anh không biết, nhưng thần có quyền năng. Nếu có quyền năng thì em sẽ... mua một cái nhà, em thích có một cái nhà. Cái nhà là cái mồ của người sống. Em không thích cách nói của anh. Cô gái tuổi đậu có răng khểnh và những đồng tiền trên má. Đôi mắt cười rất tinh. Ngay khi gặp lần đầu tôi đã nghĩ đây là một định mệnh khác của tôi. Cô gái hỏi nếu một người không muốn sống nữa thì phải làm sao? Tôi bảo đơn giản nhất là đi uống cà phê với anh. Trong quán cà phê tôi cầm bàn tay cứng cõi của cô gái nói bàn tay này khổ nhưng không thể chết. Rồi hôn bàn tay ấy. Cô gái nói anh có sai lầm không? Tôi bảo lý trí có thể sai nhưng tình cảm thì không. Cô gái ngồi thẩn mặt. Sự từng trải cho tôi biết cô gái đang thất tình. Và tôi cũng biết tôi có thể bắt lại cái linh hồn phiêu tán của cô gái và đặt trong bàn tay tôi. Cơn mơ ngày hôm ấy bắt đầu từ hai bàn tay. Cô gái để im bàn tay trong tay tôi. Em không nghĩ là anh có thể cầm tay em mãi. Hắn là thế, nhưng anh tin rằng bất cứ khi nào anh muốn, cơn mơ em lại đến. Trong cơn mơ, cô gái ngã người vào người đàn ông và người đàn ông đã đặt nụ hôn trên tóc cô gái. Nụ hôn trôi xuống đầy khuôn mặt rồi cuối cùng đọng lại trên môi. Nụ hôn có hình tròn co thắt và đôi khi dẹt ra mơ hồ. Tôi bảo không ai giữ được cơn mơ. Nhưng cô gái nói cơn mơ có thể tự đến cũng như có thể tự đi cho dù người ta có muốn hay không. Điều khác biệt nhất giữa cơn mơ và hiện thực là ở chỗ nó không chịu trách nhiệm về chính nó. Anh không cần phải trách nhiệm gì với em. Xin lỗi anh không định nói thế. Anh không cần phải đính chính, lẽ thuộc là sự ngu ngốc cũng giống như sự chiếm hữu. Mới thất tình một lần mà đã khôn ranh nhỉ. Như anh thì thành cáo rồi phải không? Một con rắn chui ra từ trong gầm ghế. Nó ngóc đầu nhìn rồi bò quẩn vào một chân của tôi với chân cô gái. Cảm giác nhột làm cô gái thét lên. Cơn mơ tan biến. *Dòng họ độc đình đến tôi là đời thứ mười ba. Và tôi nghĩ là cần phải chấm dứt sự oan nghiệt này bằng một cuộc truy vấn cội nguồn. Tôi đã giao cấu với hơn ba trăm đàn bà nhưng chưa bao giờ giở một giọt tinh huyết nào vào tử cung phụ nữ. Mỗi khi đến tột đỉnh khoái cảm trên đầu dương vật tôi đều rút ra và cho bắn lên trời. Cho chúng mây được giải phóng. Hàng tỉ con tinh trùng đã chui xuống lỗ cống và lẫn vào một cuộc đầu thai khác. Rồi tôi cũng sẽ phải lẫn vào một u tối cõi về không trú xứ. Trước khi ngày ấy đến, tôi đã tự đâm đầu vào hư ảo.* Trong một cơn mơ khác, cô gái vung chiếc quần lót lên như ngọn cờ đuôi nheo cười vang. Nào, hãy tiến lên và cắn ngập răng cái thực tại mê muội. Cả thế giới nằm trong mồm. Tiếng kèn của người khổ tu làm thức dậy từ đáy sâu trong lòng đất những giun dế. Chúng từ từ ngóc đầu lên và khi ngửi thấy mùi quần lót của cô gái, chúng bần bật lao tới. Chẳng mấy chốc mặt đất đầy những con giun dựng đứng. Cách mặt đất một thước sáu, tôi nằm ngang và cắn vào môi cô gái tạo thành một góc vuông. Khoái cảm làm người tôi uốn lượn không mệt mỏi. Đột nhiên cô gái quăng chiếc quần lót lên trời theo một tiếng vọng âm u. Không biết một sức mạnh nào lôi kéo, tôi bung ra khỏi cô gái và bắn theo chiếc quần lót cho đến khi tất cả đều mất hút. Cô gái bảo những huyền tượng nhục cảm của tôi lúc nào cũng buồn bã. Tôi bảo đây là nỗi cô đơn không thể chia sẻ với bất kỳ ai. Không phải là em đã đến với anh sao? Tôi không thể nói rằng chỉ có nhục cảm để qua cơn tồn sinh phi lý, thay vì thế tôi nói anh và em vẫn quẩn vào nhau. *Tôi chưa bao giờ nhìn thấy mẹ, mặc dù tôi*

vẫn thấp hương trước tấm ảnh người đàn bà vẫn khăn mỏ quạ. Khi tôi sinh ra, cuộc chiến tranh thế giới lần thứ hai vừa chấm dứt, nhưng một cuộc chiến tranh khác ngay trên đất nước tôi đã bắt đầu. Tôi rơi ra ngay giữa đồng. Và khi mẹ tôi bế tôi về được tới cửa nhà thì bà kiệt sức. Tiếng của trần gian tôi đã nghe đầu tiên là tiếng máu chảy của mẹ tôi. Nó rĩ rả u buồn và đáng hãi sợ hơn tiếng súng. Về sau này tôi vẫn còn hãi sợ cả tiếng mưa rơi từ giọt gianh xuống đất cũng như tiếng nước xối trong bồn cầu. Bố tôi là một lão nông nát rượu. Không một cô gái nào dám về làm vợ. Bố tôi buồn. Tôi cũng buồn. Những ngày thơ ấu trong ký ức tôi chỉ là tiếng ư ử độc thoại của bố. Những lúc ấy tôi thường lấy chân trùm kín đầu. Không mơ màng điều gì. Tôi chỉ muốn thoát ra khỏi cảnh tượng đó. Khoảng năm mười hai tuổi tôi đã leo lên một chiếc xe đồ chạy ngang nhà và đi mãi mãi. Người đàn ông có mái tóc dài ngang vai và đôi mắt sáng làm ảo thuật ở góc phố đã vỗ vai tôi hỏi khi không còn ai: Chú mày thích không? Dạ thích. Ngày mai đến xem tiếp nhé. Tôi đứng im không nói gì. Về đi. Tôi vẫn không nói gì và đứng im. Ông ta cầm thùng đồ nghề bước đi. Tôi chợt nói: Để cháu cầm cho chú. Tôi giằng lấy thùng đồ nghề đi theo ông ta. Hết khu phố này đến khu phố khác. Hết đoạn đường này đến đoạn đường khác. Cuối cùng ông ta vào một ngôi chùa vắng và nằm vật xuống hàng hiên nhắm mắt ngủ. Tôi chẳng biết làm gì, ngồi dựa tường nhìn những chiếc lá rụng. Vẫn nhắm mắt, ông thầy ảo thuật hỏi: Tại sao chú mày theo ta? Tôi nói tôi muốn học cái phép biến giấy thành tiền. Ông ta cất tiếng cười: Bé con không nên quan tâm đến tiền. Nhưng cháu đói. Đến lúc ấy ông ta mới biết tôi bụi đời. Ông ta móc túi đưa tôi mấy đồng lẻ và nói người ta không làm ảo thuật thành tiền được mà chỉ có mồ hôi nước mắt mới làm ra tiền. Tôi đi tìm mua mấy ổ bánh mì rồi quay trở lại chùa. Ông ta ngạc nhiên hỏi sao tôi không đi luôn. Tôi nói là chắc chú cũng cần ăn. Ông ta lại cười: Bé con không nên quan tâm tới cái ăn. Vậy thì cần quan tâm tới cái gì, tôi nghĩ, nhưng không hỏi. Lúc ấy và cả sau này, ông ta cũng không bao giờ nói tôi phải quan tâm đến cái gì. Khi truyền nghề cho tôi, ông chỉ nói một câu khẩu quyết: Ảo thuật là nghệ thuật của Phật tính. Buổi tối ở chùa, ông thường tránh mặt các vị thầy tu, tuy rằng ông thích nghe tụng kinh một cách kỳ lạ. Những âm thanh trầm buồn nhưng đầy hùng tâm ấy có một ma lực làm ông không cưỡng lại được. Ông bảo nghe kinh giống như nằm trên sóng nước. Nó cho ta cái cảm giác lênh đèn nhưng không bao giờ chìm. Tôi thì chỉ thấy sự ẽ à mông muội lan tràn như bóng tối. Có thể ôm nó mà ngủ. Ban ngày chúng tôi lang thang tới các chợ nhỏ. Ông bán các thứ thuốc sâu răng, sán lải. Ngày nào tôi cũng để cho ông lôi tôi từ trong lỗ đất ra những con giun dài như chiếc đũa và những con sâu to bằng đầu tăm từ trong miệng, sau khi giả vờ dùng thuốc của ông. Những gói bột thuốc thần nuôi sống chúng tôi. Sự cụ hỏi: Con có muốn đi tu không? Tôi hỏi lại tu để làm gì? Tìm sự bình an con ạ. Nếu thầy cho con ăn thì con ăn, nhưng tu thì con không tu. Tôi chỉ nói thế. Sự cụ bảo cần cơ nghiệp chường con nặng lắm. Tôi cầm miếng giấy trắng lật qua lật lại, đến lần thứ năm thì miếng giấy trắng biến thành tiền. Tôi đưa cho sự cụ xem tờ giấy bạc. Sự cụ bảo ảo thuật là nghệ thuật của ma vương. Ông trả lại tờ giấy bạc và móc túi cho tôi thêm mấy đồng. Tôi chẳng quan tâm tới ma vương hay Phật tính. Tôi chỉ nghĩ đến tiền. Có tiền thì tôi là tôi. Nhưng tôi không bao giờ có đủ tiền để là mình. Người bảo tôi lâu cá. Người bảo tôi ti tiện. Phần tôi, tôi biết mình chẳng là bất cứ thứ gì người ta gán ghép. Tôi thêm phở. Thêm hủ tiếu bò viên. Thêm bún vủ. Ông thầy ảo thuật đưa tôi đến tất cả các loại chợ sáng chợ chiều chợ quê chợ tỉnh. Trong một đêm ca tài tử, tôi đã nhìn thấy cô gái sau này là vợ tôi. Dưới ánh đèn măng-xông, cô hồn nhiên rực rỡ nhưng trong giọng ca đã có mầm bi thương. Mầm bi thương ấy lớn lên trong đời tôi, dù hơn mười năm sau tôi mới có dịp gặp lại khi đã là một người lính, và cô là một diễn viên tâm lý chiến ở một phía của cuộc chiến tranh. Lúc ấy không phải vì có súng mà tôi đã mạnh mẽ, tình yêu nung nấu làm cho tôi bạo dạn và tôi đã bày tỏ tình yêu của mình ngay sau khi nhận ra cô trong giọng hát. Tên sĩ quan cảm thấy bị sỉ nhục đã đẩy tôi ra tiền đồn. Tôi đi lính để kiếm cơm. Khi cơm không còn là điều tất yếu của cuộc sống tôi đào ngũ. Chẳng khó khăn gì trong việc tìm một tờ giấy giả hộ thân. Tôi tìm cô diễn viên và bảo rằng nếu cô không lấy tôi làm chồng, tôi sẽ cho nổ lựu đạn. Tôi giờ quả lựu đạn đã rút kíp di trước mặt cô ta. Cô ta đồng ý. Tôi dẫn cô ta về tìm lại bố. Bố tôi vẫn sống. Ông hài lòng khi thấy tôi mang một cô gái về nhà. Bố có thêm thì ráng nhin. Con cho tiền bố đi chơi đi. Rượu có thể uống chung nhưng đàn bà là chiến lợi phẩm không thể chia chác. Đàn bà là con vật khoe mẽ. Bố tôi điều đứng điên dại. Nào em hãy leo lên chiếc bàn đứng cho anh nhìn ngắm. Thế giới này được phân chia thành hai phía chính tà. Em được phân chia thành bốn bề trên dưới trước sau. Ở đâu cũng là chân lý. Ở đâu cũng mê cuồng sượng thỏa. Em hãy khoe em với càn khôn vĩnh cửu để anh vĩnh cửu càn khôn em. Bọn nhỏ nhăng cừ để chúng nó giết nhau. Giấc mơ tôi lặng lẽ. Cô gái mặc khải sự phù vân. Quá khứ là hư vô. Tương lai cũng là hư vô. Chỉ có hiện tại là em phơi phới. Em tự ban ra và khôn lớn. Quan tòa hỏi: Bị cáo dụ dỗ gái vị thành niên? Thừa quý tòa, cái đẹp dụ dỗ em. Thế thì bỏ tù cái đẹp. Cái đẹp được cho mặc áo tơi và đưa đến nơi tối tăm. Ba mươi sáu kiểu làm tình hoa lệ biến con người thành con thú. Con thú làm tình biến thành con người văn nhả văn chương. Quan tòa bảo bị cáo vô luân lý. Thừa quý tòa, luân lý ở lỗ mồm chứ không phải ở lỗ đít. Cô gái thứ ba trăm lẻ bốn quay người một vòng hỏi đẹp không? Hiện tượng có thể xấu, nhưng bản chất là đẹp. Vậy thì sống là hiện tượng, chết là bản chất. Tôi nhìn lại toàn bộ cái gọi là ý nghĩa nhân sinh và đặt mẹ bọn lẻo mép lấm mồm. Nắng đã lóe lên từ chân trời. Người ta bảo giờ của ma vương đã hết. Con

người lúc nào cũng lắm cảm với sự biền biệt nhị nguyên. Trước kia bố tôi vẫn uống rượu để khỏi nghĩ đến đàn bà, nhưng khi có con đàn bà ngày đi đứng ra vào trước mặt thì ông không dám uống rượu nữa. Ông sợ có điều xằng bậy nếu không tỉnh táo. Bố tôi bỏ đi. Vợ tôi bảo phải đi tìm ông về. Tôi biết điều ấy vô ích. Chúng tôi không có họ hàng thân thích, tôi chẳng biết cầu mong gì cho ông khi biết rằng đàn bà không phải là giải pháp cho cuộc đời ông, cũng như tôi. Sau đó giữa tôi và vợ bắt đầu có những trục trặc. Bóng của bố tôi lắm lúc nhìn ngó. Tôi rối loạn cương dương và trở nên lặng lẽ trong khi vợ lỏng lẻo như con ngựa được tháo bỏ miếng che mắt. Bị cáo gian dối trong việc thực hiện nghĩa vụ lưu truyền nòi giống. Thừa quí tòa, nghĩa vụ ấy thuộc về thượng đế. Quan tòa nói bọn lưu manh luôn đổ tội cho người khác. Cô gái tiếp tục quay vòng biến thành nhiều cô gái. Ở những góc độ khác nhau, tôi nhìn thấy tôi trong ba mươi sáu tư thế tiếp cận niết bàn. Đây là điều giác ngộ lớn nhất của tôi: Con người được định vị ở một chỗ mà gọi là sống cũng được, chết cũng được. Cái chết nằm ngay trong sự sống và hiện sinh là cung cách xác tín trước thường hằng cái tồn tại vô nghĩa. Mẹ ta bảo quyền được sống là quyền được chia sẻ. Và mẹ ta chia sẻ mình với những thú vui tự do. Tôi hoàn toàn không kiểm soát được vợ mình. Mẹ ta nói tôi cần có con, nếu anh còn muốn làm chồng tôi thì hãy làm cho tôi mang bầu. Mẹ ta không bao giờ biết được trong sâu thẳm lòng tôi là muốn chấm dứt vĩnh viễn cái dòng họ độc đĩnh giết người. Tôi nói nếu cô muốn có con thì cô cứ tự lo. Quan hệ hôn nhân không nhất thiết gắn liền với nghĩa vụ sinh con đẻ cái. Mẹ ta bảo tôi ích kỷ. Tôi cảm thấy mình cần phải thoát ra khỏi nỗi ám ảnh của quá khứ. Và tôi bỏ đi. Tôi nghĩ đến bố và thương ông da diết. Đàn ông dòng tộc nhà tôi hiện hữu độc tôn. Đàn bà chỉ là phương tiện. Đàn bà đưa chúng tôi đến trần gian và đàn bà giải thoát chúng tôi khỏi những hệ lụy của nó. Ý thức tối hậu phong trần ấy đưa tôi qua hơn ba trăm cánh cửa đàn bà. Bà vợ thứ hai ngửi thấy mùi những đàn bà khác trên người tôi. Bà ta bảo muốn chết sớm tôi cho chết sớm. Bà ta vắt kiệt tôi bằng những cuộc làm tình mù mịt. Nhưng tôi sống không phải để qui hàng số phận. Bà ta rũ liệt trước. Bà ta bảo bà là người độc quyền tôi. Vì thế bà điên tiết định cắt cái cửa của nợ của tôi ngâm rượu. Tôi chỉ thoát được nhờ nỗi sợ hãi. Con cu tụt biến vào trong người khi tôi nhìn thấy con dao sáng loáng trong tay bà ta. Tôi trở thành người luôn luôn bỏ chạy khi bắt cứ một phụ nữ nào muốn ràng buộc mình. Cô gái bảo cách trú ngụ an toàn nhất của tôi là hãy chui vào trong cô ta. Tôi nói trừ phi tôi chọn đó là nấm mồ. Nặng trĩu xiên đến chỗ tôi ngồi. Bà hàng xóm suốt đêm qua không ngủ được khi tôi bước vào trong giấc mơ của bà ấy và dẫm đạp trên những ngón tay cứng khô. Bà ta không cảm thấy đau nhưng cảm giác mất mát rời rạc làm cho bà ta hụt hẫng và tỉnh thức. Bà ta nghĩ về tôi như một người tàn nhẫn và vô ơn. Trâu già thích ăn cỏ non. Tôi đánh đu với cô gái tuổi dậy trên ngọn ầu ơ ví dầu cầu ván đóng đinh cầu tre lắt lẻo. Bà ta đã nhìn thấy cô gái và quyết định phải dẫy. Không cần soi gương nữa. Những đứa con gái bây giờ mất nét. Chúng ngang nhiên lũng đoạn đàn ông và hỏi "đi không anh". Tất cả mọi đàn ông đều đi. Chỗ trú an toàn nhất là cái bao cao su. Tôi nói với người đàn bà: Không còn cơ hội cho lòng thương xót nữa. Điều quan trọng không phải là đã sống như thế nào, mà sẽ sống như thế nào. Ở thì tương lai tôi, giới tính trở thành vô nghĩa. Không có thời gian và không gian. Những cảnh giới tồn lưu vĩnh hằng được soi chiếu bởi ánh sáng của lòng ham muốn nguyên thủy. Tất cả đều no đầy. Người ta ồn ào vì cái chết của ông bạn già tôi ngoài đường. Tôi nghĩ là tôi có thể đến chào ông ta. Bây giờ thì chúng ta giải trí bằng cái gì nhỉ? Nhìn ngắm thiên hạ ăn ngủ à? Không, tôi nghĩ niềm vui của chúng ta là chờ họ đến cũng như thượng đế chờ con người quay về. Chúng ta sẽ nhìn thấy tất cả mọi thứ tàn lụi. Tôi có trở vùi cho ông đây. Ông thử đoán xem cái ông vua bắt mọi thần dân phải tôn thờ mình sẽ ngổm cui tôi như thế nào? Ngồi mãi trên ngai vàng thì chắc chắn ông ta sẽ chết vì tảo bôn. Nhưng xét cho cùng, chết cách nào cũng chẳng có gì quan trọng. Người đàn bà tốt bụng đã đến rồi kia. Cái nhà ông này ăn no ngủ kỹ, bà ta lúc nào cũng nghĩ về tôi như thế. Quả là phúc đức. Bà ta đứng trước cửa nghe ngóng một lúc rồi quyết định gõ. Ông ơi, hôm nay có bánh xèo đấy, ông có ăn không? Bánh xèo thì bà cứ để trên bàn thờ tôi. Nếu bà mang được bà lên bàn thờ thì tôi ngậm cười nơi chín suối. Tôi đã ngửi thấy mùi nhang khói, đừng vội báo hung tin. Tôi vẫn muốn được lặng lẽ bên tôi trước khi thổi rữa. Nhưng người đàn bà đã cảm thấy sự bất tường. Bà vừa đấm cửa vừa gọi. Ông ơi ông ơi. Tôi không thể trả lời bà ta. Sự im lặng của tôi càng làm cho bà ta bồn chồn. Gã trai nhà bên cạnh mở cửa bước ra hỏi có gì vậy. Bà ta bảo cũng không biết chuyện gì. Không biết chuyện gì thì về mà ngủ tiếp đi. Bà ta bảo ông ấy bị làm sao rồi. Bị làm sao là bị cái gì. Tôi không biết. Không biết thì đừng âm ỉ. Bà ta lại gọi ông ơi. Gã trai bước tới cửa sổ nhìn vào. Hình như ông ta bất tỉnh. Một người nào đó nhanh trí nói gọi cấp cứu. Người khác bảo gọi công an. Người ta bu đông trước nhà tôi tò mò háo hức. Tiếng một cô gái rất thông minh: Kịch bản của ông ấy đấy. Sao cô biết. Vì ông ấy là nhà văn. Nhà văn thì không chết à. Mọi người cười. Cô gái vẫn bình tĩnh: Ông ấy hư cấu cái chết của mình. Thế ông ta có hư cấu cô không, gã trai hàng xóm hỏi. Mọi người lại cười. Cô gái không hề xem đó là chuyện chàm chọc, cô nói tiếp: Đúng là ông ấy đã hư cấu ra tôi. Bà lão tốt bụng quay nhìn cô gái như thể tôi đã giao cấu với cô ta. Viết văn là một hành động được thúc đẩy bởi cảm thức của kẻ bị dồn tới chân tường. Tôi đã trả lời phỏng vấn của đài BBC như thế khi đột nhiên họ phát hiện ra tôi là nhà văn. Nhưng chính cô gái ấy mới là kẻ hư cấu tôi trở thành một nhà văn. Trong các cuộc trốn chạy của tôi, cô gái đã nói người ta chỉ có thể thoát khỏi một

ràng buộc này bằng một ràng buộc khác. Đừng tưởng viết vẫn là giải thoát. Trong cõi đời vô lý này, người ta vẫn hành động vô lý để chống lại sự vô lý. Những câu nói của cô gái hư cấu tôi vào cái chết cùng cực. Giờ đây, đứng trước tự do hậu hiện đại, tân hình thức, tôi giang hai cánh tay cho sự tự do đóng đinh bên dưới tấm bảng: Người này đã chết vì tự do.